

POSTANOWIENIE

28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 28 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A. R. i A. R.1

przeciwko [...] Bank S.A. w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej [...] Bank S.A. w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 15 grudnia 2023 r., I ACa 2450/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od [...] Bank S.A. w W. łącznie na rzecz A. R. i A. R.1 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 września 2022 r., I C 1332/20, Sąd Okręgowy we Wrocławiu ustalił, że umowa kredytu, zawarta 1 sierpnia 2007 r. przez powodów z pozwanym bankiem, jest nieważna i zasądził od banku na rzecz kredytobiorców 96 418,79 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację banku.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 1 sierpnia 2007 r. kredytobiorcy zawarli z bankiem umowę kredytu denominowanego, na mocy którego bank zobowiązał się postawić do dyspozycji kredytobiorców sumę 29 386,69 CHF na spłatę zobowiązań kredytowych oraz dowolny cel. Kredytobiorcy 15 listopada 2011 r. wniesli o umożliwienie spłaty kredytu bezpośrednio w CHF. W związku z powyższym 24 listopada 2011 r. został zawarty aneks do umowy kredytu.

W okresie od 1 sierpnia 2007 r. do 1 czerwca 2022 r. kredytobiorcy uiścili na rzecz banku 96 418,79 zł.

Sąd drugiej instancji uznał, że przewidziane w umowie dokonywanie przeliczeń walutowych kursami jednostronnie ustalonymi przez bank wykracza poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c. i umowa jest nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. Umowa pozbawiona nieważnych postanowień kursowych byłaby sprzeczna z art. 69 ust. 2 pkt 2 pr.bank. i dlatego jest nieważna w całości. Ponadto postanowienia kursowe w umowie są niedozwolone na podstawie art. 385¹ § 1 k.c.

Pozwany bank wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w niniejszej sprawie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie:

1. Czy w konstrukcji umowy kredytu denominowanego wskazana w umowie kwota kredytu w walucie obcej stanowi „kwotę salda technicznego”, które ma służyć tylko do przeliczenia, w dniu uruchomienia kredytu, wysokości należnego kredytobiorcy świadczenia w złotych polskich, czy też, wskazana w umowie kredytu denominowanego kwota kredytu w walucie obcej stanowi w istocie kwotę zobowiązania banku do oddania do dyspozycji kredytobiorcy udzielonego mu kredytu.
2. Czy bank zobowiązując się do oddania do dyspozycji kredytobiorcy środki pieniężne zgodnie z art. 69 ust. 1 pr.bank. spełnia swoje świadczenie główne z umowy kredytu tj. oddaje do dyspozycji kredytobiorcy te środki dopiero z chwilą ich przekazania, w wykonaniu dyspozycji kredytobiorcy, na oznaczony w umowie cel, czy też świadczenie to spełnia już z chwilą umożliwienia kredytobiorcy wykorzystania tych środków pieniężnych, które następuje poprzez wydanie bankowi

wiążących dyspozycji uruchomienia kredytu zgodnie z warunkami określonymi w umowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do rangi zasady prawnej podniesiono tezy, iż:

1) w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów;

2) w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 u.s.n.), uniemożliwiają przyjęcie skargi kasacyjnej, gdyż wykluczają trwanie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy źródła kursu walutowego. W celu uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący musiałby zakwestionować tezę Sądu drugiej instancji o nieuczciwym charakterze przeliczników walutowych ustanowionych w umowie lub zakwalifikowaniu umowy jako umowy kredytu denominowanego do waluty obcej.

Pierwsze z zagadnień podniesionych przez bank zmierza do podważenia, że strony zawarły umowę kredytu denominowanego. Jednak zgodnie z umową kredyt został wypłacony w złotych i kredytobiorca nie miał prawa jednostronnie złożyć dyspozycji wypłaty w CHF, Umowa stron była umową kredytu denominowanego, a nie walutowego, i jest objęta dyspozycją uchwały z 25 kwietnia 2024 r.

Drugie zagadnienie nie występuje w sprawie. Nie jest istotne dokładne oznaczenie, co do dnia, daty wykonania przez bank swojego zobowiązania do wypłaty kredytu: czy był to pierwszy dzień, w którym kredytobiorca mógł złożyć dyspozycję wypłaty, czy dzień, w którym bank wykonał tę dyspozycję i wypłacił sumę kredytu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oddalił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ i art. 99 k.p.c. kredytobiorcom przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

G.G.)

[a.ł]